

всичко що ся постарайте, жално произнесе Василь. Нека Господь, братья, ви награди за добро-то.

—Нищо, нищо, юнаци,—туко Господь да помогне да ся оттървятъ ваши-тѣ злочести младинки, и то ще бжде най голѣмж-тж за насъ радость и награда.

—Ще бжде съ волж Божіѣж.

—Ще бжде или ще умремъ, потвърди Петръ.

—Останете си съ Богомъ, братья, казахъ тѣ въ единъ гласъ и си излѣзохъ.

—Съ Богомъ юнаци.

Тѣ заминахъ, а граждани-тѣ останахъ да си сприказватъ.

—Видите ли сърдце, видите ли любовь! умилно каза старецъ-тѣ, като глѣдаше подирѣ имъ.

—И ще видите, че тѣя юнаци нѣма да оставятъ работж-тж на Желя и Никола,—съ тѣхъ и безъ тѣхъ тѣ се отиватъ, амж не оставатъ тука.

—Не дай Боже, каза най-старый, като въздхнхъ.

—Бѣдни Българи! повтори другый.

—Страдайтъ сыромасы-тѣ, потвърди третій и, единъ по единъ, си отидохъ всякой у дома.